

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

ANALYSIS|| FIDEI CA=||THOLICAE,||

Valencia, Gregorio de

Ingolstadii, 1585

VD16 V 55

Analysis Fidei Catholicae, &c. Pars Tertia. Dvbitandvm Non Est, Qvin Aliqva Exstet auctoritas ad iudicandum de fidei controuersiis omnibus, infallibilis, per quam in omni determinata quæstione ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47934)

noratum Manichæum (cui ille scribebat) sed etiã vnum-
quemq; eorum, qui in indaganda nunc veritate extra Ec-
clesiam Catholicam inani labore se defatigant, saluber-
rimis illis verbis adhortari videtur: *Si iam, inquit, satis tibi*
iactatus videris, finemq; huiusmodi laboribus vis imponere, se-
quere viam CATHOLICÆ disciplina, qua ab ipso Christo per Apo-
stolos ad nos usq; manavit, & ab hinc ad posteros manatura est.
Sed quemadmodum sola Ecclesia Catholica Romana,
legitima sit Christi Ecclesia, in qua veritas incorrupta
doctrinæ, iuxta istorum sanctissimorū Patrum, vel potius
ipsius Christi præceptum, quærenda sit, suo loco postea
demonstrabitur. Nunc ad ea, quæ sunt nobis deinceps
proposita, progrediendum est.

Parte YL

ANALYSIS

FIDEI CATHO-
LICAE, &c.

PARTI TERTIA.

DVBITANDVM NON
EST, QVIN ALIQUA EX-
stet auctoritas ad iudicandum de fidei contro-
uersis omnibus, infallibilis, per quam in omni determinata qua-
stione cognoscere fideles omnes commodè possint, qua
sit Christi verissima sententia &
doctrina.

HAE C etiam assertio præcipue propter rem ipsam, & vt ex ordine proposito in veritate indaganda progrediamur, breuiter admodum confirmari debet. Et quidẽ putare quis posset, de hac assertione, sic generatim posita, nullam nobiscum vllis Sectariis esse controuersiam: Sed cum ab omnibus, qui volunt haberi Christiani, constitutum sit (& certè verbis nemo id apertè negat) esse aliquam auctoritatem, à qua possimus in omni quæstione discere Christi sententiam; illud tantummodò, de quo in sequentibus agemus, controuerti; cuiusmodi omnino & qualis sit hæc auctoritas. Cæterum talem hanc auctoritatem esse contendunt Sectarij, vt nullam re vera (quemadmodum infra videbimus) eiusmodi asserat, quæ ad omnes omnino fidei quæstiones satis fidelibus esse possit. Itaque vt id firmemus, quod non tam illi verbis fatentur quàm re ipsa negant; & quia per se quoque id proderit ad confirmandum animos; non alienum ab instituto erit monstrare hîc breuiter earum rationum capita, quæ cum primis docent, eiusmodi auctoritatem aliquam, ad omnes fidei quæstiones sufficientem, esse oportere: maximè cum ex iisdem ipsis rationibus firma deinde argumenta ducturi simus ad demonstrandum præterea contra Sectarios, quæ etiam & qualis eiusmodi auctoritas esse debeat.

PROBATIO I.

E Rgo prima eius rei ratio hunc in modum à diuina providentia ducitur; Nisi talis aliqua exstaret auctoritas, magistra doctrinæ fidei, non satis esset à Deo prospectum hominibus de necessariis rebus ad salutem æternam comparandam. At satis in eo genere illis prospectum est. Exstat igitur talis aliqua auctoritas. Et quidem quod satis
superq;

superq; Deus hominum saluti prouideat; vsque adeo Scriptura sacra euidenter tradit, vt ab ea etiam erga homines prouidentia, quasi cognomen quoddam Deum accepisse significet. Nam ideo vocatur *Deus saluos facienti*; quia quæ præsidia ad salutem necessaria sunt, affatim suppeditat hominibus. Quod autem minimè satis prospectum hominibus esset nisi exstaret aliqua certa auctoritas magistra fidei, inde patet, quod Scriptura diuina multis in locis docet, ^a rectā ex omni parte fidem de diuinis rebus ad salutem nobis necessariam esse. Hanc autem fidem *animalis homo per se non percipit*, id est, nequit rationis humanæ viribus assequi ipse per se, sed eam necesse est, discat. ^b *Stultitia enim est illi doctrina fidei, & non potest intelligere*. Quod si discere quæ sunt fidei oportet, alicundè discere profectò oportet. Quare aliquam exstare auctoritatem magistræ doctrinæ fidei, quæ de rebus in eo genere dubiis omnibus, docere verum possit, necesse est.

Itaque præclarè ob hanc rationem D. Augustinus: *Si Dei, inquit, prouidentia non præsidet rebus humanis, nihil est de religione satagandum. Sin autē præsidet* (quod pulchrè Augustinus ibi ostendit) *non est, inquit, desperandum ab eodem ipso Deo auctoritatem aliquam constitutam esse, qua velut gradu certo nitentes, attollamur in Deum.*] Id confirmat etiam verissima illa sententia, quam ibi paulò antè posuerat Augustinus. *Sola est, inquit, auctoritas quæ commouere possit stultos* (hoc est, adhuc ipsius rei ignaros) *vt ad sapientiam festinent.* Quod Augustini dictum, si in vlllo genere locum habet, maximè certè in fidei religionisq; negotio, in quo vel ipsa mundi ^b *sapientia stultitia est*, si auctoritate neglecta inuestigare ratione velit diuina mysteria.

Psalm. 67.

Ex diuina prouidentia consequitur aliquam exstare debere sufficientē fidei regulam pro omnibus controuersis.

^a Vide locos citatos parte præced. probat. 2.
^b 1. Cor. 2.

Lib. de utilitate cred. cap. 16.

1. Cor. 3.

SECYN-

PROBATIO
II.*Cur humana
ratio tam faci-
le aberret à ve-
ra doctrina fi-
dei.*

I. COR. II.

PROBATIO
III.*Ad Hebr. II.
d Rom. IO.*PROBATIO
III.*Veram fidem
cum obedientia
quadam debe-
re coniunctam
esse.*

SECUNDO. Mens nostra non modò natura sua imbecilla est, & omnino impar viribus, vt ipsa per se necessariam doctrinam fidei peruestigare possit; sed in ea ipsa doctrina, tum etiam cùm reuelata nobis diuinitus est, quàm facillimè hallucinatur, & aberrat. Cuius rei partim causà est exiguitas nostri luminis, partim maiestas doctrinæ fidei, nempe quam, eo quòd supra naturam est, nunquam satis ratione ac mente complecti possumus. Quæ ratio est, quam ob rem in ipsa etiã Ecclesia, vbi lu- cet splendidissimè fides, necesse tamen sit, oriri quãdoq; hæreses, vt & Apostolus dixit, & plus satis experiëntia docet. Id cùm ita sit, auctoritatem aliquam exstare oportuit, cuius magisterio singuli, nisi velint esse nimium cæci, in vera doctrina retineri aut ad eam reuocari possint.

TERTIO. Hæc est fidei ratio, vt *argumentum sit verum non apparentium*; id est, cognitio non euidens, sed quæ nitatur testimonio & pariatur ex ^d auditu. Quæ autẽ res obscurè isto modo sciuntur, eas necesse est, alicuius auctoritatis indicio atque asseueratione discere. Quia igitur cuncti fideles possunt atque debent in omni quæstione fidei falsum repudiare, & quod verum est, Christi quæ doctrinæ consentaneum credere: consequitur, aliquam auctoritatem exstare, per quam fideles vniuersi in quacunq; controuersia fidei possint ita doceri, vt falsum respuant, verum amplectantur.

QUARTO. Cognitio quæ cum obedientia quadã mētis in assentiendo coniuncta est, aliqua nititur auctoritate magistra, cui sit in hoc genere obediendum. Talis autem est omnis cognitio fidei. Exstat igitur aliqua talis auctoritas, quæ fidei veritatem in omni quæstione doceat. Maior probatione nulla indiget. Minor occurrit passim

passim in Scriptura Apostoli. Nam non alia causa est, quam ob rem ipsa etiam fides obedientia quaedam nominari soleat; contra verò hæresis aut obstinatio aduersus fidem, inobedientia; nisi quia necesse est in credendo obedire. ^c *Gratias autem Deo, inquit Apostolus, quod fuissetis serui peccati, obedistis autem ex corde in eam formam doctrinae in qua traditi estis.] Sed non omnes, inquit alibi, obediunt* ^e *E-* *uangelio, id est, non omnes credunt. Ideo enim subiungit:* ^g *Isaias enim dicit; Domine, Quis credidit auditui nostro?* Idem rursus: *Quis, inquit, vos fascinavit non* ^h *obedire veritati?* Atq; etiam de hæreticis commonefaciens Titum, ob eam rem affirmat, *Episcopum amplecti oportere sermonem fidelem: quoniam sunt, inquit, multi* ⁱ *inobediētes, vaniloqui & seductores, &c.]* Hæ sententiæ & aliæ, quæ sunt similes, perspicuè indicant, aliquam eiusmodi auctoritatem esse, cui velut magistræ in omnibus fidei quæstionibus oporteat in assentiendo obedire; vti dictum est.

QUINTÒ. Nulla potest oriri de aliqua fidei quæstione hæresis, quæ non possit ac debeat in Ecclesia damnari & reici, dicto anathemate eius auctoribus. Absolutè enim pronunciat Apostolus: *Si quis vobis euangelizauerit (quidquid illud sit) præter id quod accepistis, anathema sit.]* At hoc minimè fieri posset, nisi auctoritas exstaret aliqua, quæ in omni quæstione de rebus fidei excitata certò doceret, quid rectæ fidei consentaneum sit, & quid eidem repugnans. Sed nihil necesse est amplius dilatare hoc loco probationem, quare ad alia progrediamur.

K ANALY

^e Roman. 6.

^f Roman. 10.

^g Isai. 53.

^h Galat. 3. vide etiam cap. 5.

ⁱ Ad Tit. 1. vide etiam ad Rom. 1. 15. & 16. & 2. ad Cor. 9. & 10. & ad Philip. 2. & 2. ad Thessal. 2.

PROBATIO V.

Ad Galat. 2.